

St. g. d. n. e. O., B. b.
F. p. t. t. e. i. n. d. e
A. u. d. e. l. i. g. e. W. i. s. e. r.

Tronchiem, Trupst
Aar 1770.

V box 32:931

Det guldene A. B. C.

Forfattet udi tvende

Wandelige Lieder,

Den Første begynner saaledes:

Alleene paa Gud sæt Haab og Liid:

Dg synges med sin velbekiendte Melodie.

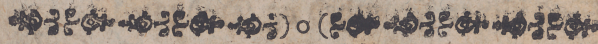
Den Anden begynner saaledes:

Alt hvad du begynner min elskende
Siæl, ic.

Dg synges med samme Melodie, som den første.

Efter manges Begiæring til Trykken
befordret.

Tronhiem, Trykt Aar 1770.

V box 32:931

1.
Alleene paa Guld sæt Haab og Liid,
Paa Menneskens Hielp byg en nogen Tiid
Guld er alleene trofast og huld,
Uf Utroskab er all Verden fuld.

2. Bevar din Ære, jeg siger dig sandt,
Thi Æren er dit høieste Pant:
Det er vel ringe du dig forseer,
Din Ære er borte, du haver en fleer.

3. Claf du en gierne, men heller hør til
Om nogen er hos som klaffe vil:
Hav Tand for Tunge er ingen Last,
Med Claffen har mangen sin Lykke bortkast.

4. Din Overmand agt som han er værd:
Holt dig selv ringe mod Leeg og Lærd:
Den mindre formaar, du ikke foragt,
Ond Ende tager gierne Hoffart og Pragt.

5. Er dig tilfalden stor Riigdom,
Hofmode dig en, men tænk dig om;
Thi Riigdom er et Laan af Guld,
Du maa giøre Regnskab, naar dig sendes
Bud.

6. Fromhed og Dyd med Ære og Tugt,
Langt bedre end Guld dig pryder smukt:
Naar Guld forsvinder, veedst en hvorhen,
Saa bliver Fromhed og Dyd igien.

7. Guds

7. Guds Arme betænk, naar du lider vel,
Saa kand dig hendes det samme Skiel:
Om Guld, som haver din Lykke hos sig,
Vil den forvende dine Børn eller dig.

8. Haver nogen beviist dig Ære og Got,
Om du det glemmer, det er dig en Spot:
End findes det hos Gammel og Ung,
Uf Takke-løs Gierning er altid tung.

9. I din Ungdom besitte du dig
I Arbejd og Lærdom idelig,
Naar du bliver gammel, det gielder dig
smugt,
Uf Ungdoms Plante er Alderdoms Frugt.

10. Kiend en for Benner alle og hver
Sig rumme i Ord at have dig kær;
Thi mangen i Tale er sød og rund,
Og kommer dog en af Hiertens Grund.

11. Lykke og Ulykke om dig kommer paa,
Dit Sind du stadig regiere saa,
Uf dig en bevæger Fald eller Sig,
Thi Enden er aldrig Begyndelsen lig.

12. Med Brede din Sag du aldrig bestil,
God Fremgang det en have vil,
Og mangen bedriver i Brede og Hast,
Det hannem dog siden fortryder fast.

13. Naar nogen dig lærer det du en kand
Blues en derved, thi hos hver Mand
Holdes den i Ære, som noget got veed,
Hvo intet kand, er hver Mand leed.

14. Om

14. Om nogen et Klagemaat for dig før,
Besinde dig og den anden Part hör,
Saa kand du skionne og domme vel
Hvilken som helst følger Ræt og Skiel.

15. Pragt og Hoffart du fare lad,
Det haver saa mangen fordærvet og skad:
Alt fare som før lad være din Sæd,
Hvo høyt vil flyve, falder ofte ned.

16. Qvide og Angest bær mangen hos sig,
Om du det seer, ey fryd du dig:
Paa Byrde om nogen vil legge Steen,
Det bliver ham selv omsider til Meen.

17. Roes dig ey selv om du noget gier,
Som løstigt er og roses bær;
Thi Dyd haver dog sin Lof hos sig,
Men Selfroes stinker hos Fattig og Riig.

18. See dig vel for, sky det Selskab,
Som du kand snart forføres af;
Holt dig til dem som ærlig er,
Et ærligt Navn du selver bær.

19. Traght aldrig efter en andens Velsart,
Thi Lykken kand sig ombvende vel snart,
Og den som er vel høyt paa Spil
Maa tit give tabt, og selv sætte til.

20. Vrede og Bold med Trætte og Riv,
Til Rigdom at samle du aldrig bedriv:
Det med Synd kommer, med Corrig bort-
gaaer,

Retsfærdigt Guds uden Fare bestaaer.

21. Wen-

21. Wenlig i din Omgængelse dig holt,
Det er ikke smukt at være for stolt:
Og aldrig agtes en for den han er,
Om han sig selv monn' have for kær.

22. Xerxes forlod sig paa sin Magt,
Hvor over han kom i stor Foragt:
Han havde fanget Seyer visselig,
Havde han for alt haft GULD med sig.

23. Ydermeere og det besynderlig lær,
GULD over alting du elske og ær:
Og mod din Næste i Levnet betee,
Det som du vilde dig selv skulde see.

24. Ziire og pryde skal dig da GULD,
Naar du saa lever efter hans Bud,
Og stadelig troer paa Jesum Christ,
Med Verens Krone i Himmerig vist.

Den Anden:

I.
Alt hvad du begynder min elskende Siæl,
Frygt Herren for alting saa gaaer det dig
vel, Og sætter du nogen Tid Riid til din
Arm, Det bliver dig selv omsider til Harm.

2. Bebrejd ey din Broder om han sig
forseer, Betænk at du selver er skabt udaf
Leer, Hvi vilt du derfor en anden belee?
Du veed ey hvad dig eller dine kand see.

3. Com:

3. Companer og allehaand ryagesløs Paf,
Omd du dennem elsker, da tien du Utaf; Thi
hvo sig beblander med Mast eller Dras,
Han ædes af Svin for han veed deraf.

4. Drik dig aldrig drukken af Dll eller
Viin, Thi saadant aarsager dig snarlig
Ruin, Hvor finder man Armod, hvor fin-
der man Bee, Hos Drankere findes alt saa-
dan at see.

5. Elsk GUD og din Næste, men HERren
dog mest, Blant Christelig Dyder er Riæ-
lighed best, De svigefuld Hierter det aldrig
vel gaaer, Thi Falshed sin Herre paa Hal-
sen dog slaaer.

6. Fordeel ey din Broder i Riøb eller
Gal, Ulovlig Handtering ey lykkes vel skal,
Hvo Rigdom sig samler af fremmed
Mands Sveed, Den Arv kommer neppe til
tredie Leed.

7. Giv gierne den Arme som staaer for
din Dør, GUD elsker den som Barmhiertig-
hed gior, En Skilling som gives i Jesu
Navn ud, Den settes paa Hjerte Ti dob-
belt hos GUD.

8. Holt Benskab med alle, Gemeenskab
med saa, Der ere ey alle man lide kan paa,
Thi manguen i Tale belover sig tryg, Mens
naar det paagiesder, da vendes dig Ryg.

9. I hvad

9. I hvad du belover, det lofte staa fast, Gaf
ey fra dit Lofte, det er dig en Last, Thi hvo
der ey holder sin Ord og Afsteed, Hans herlig
Navns Rygte forkleines derved.

10. Kast ingen for Næse sin Legems Sla-
vank, Betænk at os alle har Synden giort krank,
Hver drage sit Kors med Taalmodighed saa,
Som GUD og Naturen har lagt hannem paa.

11. Lad Gierighed ikke betage din Aand, See
hvor til skal Penge i Nidingens Haand, Forban
det saa er og hvert Menneske slat, Som nender
ey selber at æde sig mat.

12. Misund ey din Broder, naar som du for-
staaer At Lykken den hannem i Hænderne gaaer!
Hvi vilt du see tvært for HERren er god, Du gior
dig selv daarlig med Avind imod.

13. Naar nogen som er af vanvittig Forstand,
Taf GUD som har skabt dig langt viiser end hand,
GUDs Domme ere u-randsagelig slet, Hvad han
har giort kroget, ey giores kand ret.

14. Om GUD dig meddeeler stor Riigdom og
Gods, Lad ikke Begierlighed være der hos, Bet-
tænk at du nogen til Verden hid kom, Og bort
skal du nogen, naar Tiden er om.

15. Paakommer din Broder et Fald eller Saar,
Nek du hannem Haanden, om du det formaar,
Den Maade du maaler med ud til din Ven, Den
samme skal dig og tilmaales igien.

16. Qvæl dig ikke selv med formegen Omhu,
GUD haver ugivet saa meget endnu, som han ha-
ver givet, vær du derfor glad, Den som har
skabt Munden han stikker vel Mad.

17. Roes ikke din egne Belgiærninger ud, Du
gior dig dermed ey retfærdig for GUD, Lad ven-
stre

